

Els llacs musicals d'Albert Oliveres

Aquest diumenge 1 de maig el pianista presentarà el segon disc, 'Festina Lente', a Barcelona

Als set anys **Albert Oliveres** es va posar davant d'un piano, i no se n'ha pogut separar. Teclista de grups festius com **La Golden Beat** o **Costo Rico**, també desenvolupa una carrera en solitari. Aquest diumenge 1 de maig presentarà a l'espai *nunArt* de Barcelona el segon disc, *Festina Lente* (Temps Record, 2015), i a enderrock.cat i 440Clàssica.cat parlem amb el músic per conèixer més a fons el seu projecte personal.

Albert Oliveres. Foto: Arxiu de l'artista

Comentes que *Festina lente* (Temps Record, 2015) són els teus "Llacs", moments en què es relaxen les aigües. Et sents en un moment vital relaxat?

La metàfora dels "Llacs" m'agrada perquè crec que explica gràficament els moments de pausa. No fa referència a un moment o etapa vital, sinó més aviat a dinàmiques del dia a dia. En la nostra vida moderna, anem de bòlit, estem tot el dia amunt i avall i la vida flueix a tota velocitat. Aquest moment quedaria explicat pel riu. En canvi, quan em poso davant del piano tot para, es relaxa, i puc dedicar-me una estona a mi mateix, a reflexionar o a estar, simplement, sense més. Aquest seria el moment que explica el llac. Després d'aquests moments de calma, però, la vida arrenca de nou amb el mateix ritme frenètic, que torna a ser el moment del riu. Així doncs, més que una etapa vital, la metàfora volia fer referència a moments del dia a dia. És comparable al moment de la piscina, del ioga, d'anar a córrer... Els llacs són moments quotidians de reflexió, d'introspecció, d'entotsolació en definitiva.

És una continuació natural del teu primer disc, *Etotsolacions* (Temps Record, 2011)?

Sí, *Etotsolacions* és molt especial per a mi, pel fet de ser el primer i per les circumstàncies que el van fer sortir a la llum. No deixa de ser un primer treball que resumeix tot el que d'alguna manera o altra havia anat fent des de petit. *Festina Lente*, en canvi, és un disc més complet des del punt de vista compositiu i musical, tot i que també és un resum de tot el que he anat fent des del 2011.

De quina manera han nascut les cançons del disc?

Hi ha dues cançons molt especials, que volíem que fossin al disc sí o sí: "La vida continua, meravellosa", que va ser la primera que vaig compondre després de la mort del meu germà Marcel. És una cançó senzilla, però intenta expressar una visió optimista després d'uns moments molt durs de la meua vida -i de la del meu entorn-. "Bellis Perennis" és una cançó que vaig compondre per a la Margarita, la mare d'un gran amic meu, que en aquell moment estava lluitant contra un tumor cerebral. Va ser la meua petita contribució a la seva lluita. Però n'hi ha d'altres que són més planeres, per exemple "Matí de vacances" és justament el que el seu títol indica, sense més.

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=9RqjQ9HIUWM>

Hi ha sentiments que et sents més còmode expressant-los amb el piano? O que són més forts?

Tot i que amb el temps he anat millorant en aquest aspecte, no sóc especialment bo expressant els meus sentiments o emocions. Sóc més aviat tancat en mi mateix en aquest sentit. El piano és una manera que tinc per explicar-me els sentiments. Quan tinc una estona per a mi -un llac- em

poso a tocar, a improvisar, i crec que allà canalitzo totes les emocions. Moltes vegades es queda només en això, una estona en què he tocat per a mi. Tot i que hi ha vegades que fixo certs motius o melodies, i llavors esdevé cançó. Això és el que hi ha en disc.

Les comparacions són odioses, però la teva música em recorda Ludovico Einaudi. De quins referents has begut?

Ludovico Einaudi és sens dubte un nom que ve el cap quan escoltes la meva música. Tot i així, crec que és més present al primer disc que no al segon. El primer disc és més homogeni estilísticament, i en canvi en aquest segon hi ha més varietat: **Einaudi** hi és present, però també hi ha **Chopin, Keith Jarrett, Esbjorn Svensson, Erik Satie, Pat Metehny**... Escolto música prou diversa i tota m'inspira d'una manera o altra.

A més de músic, ets professor. Creus que la música s'ensenya com un llac o *festina lente*?

Ensenyar música és un misteri que m'apassiona. Tinc la sort de tenir llibertat de càtedra absoluta, i és fantàstic. La música és un llenguatge que crec que pot servir a tothom. El meu paper és intentar que els meus alumnes trobin en la música una eina per expressar-se, per comunicar-se, per relacionar-se amb ells i amb els altres... Més que grans tècnics o professionals intento educar persones -si pot ser, persones felices-, i per això crec que tothom pot tenir un espai amb i per a la música. Pel que fa a la manera d'aprendre sí que és important el *festina lente*, expressió que jo em repeteixo constantment a la vida i que també dic als meus alumnes: '*Vísteme despacio que tengo prisa*', expressió tan difícil de dur a terme com certa.

&amp;lt;a href="http://albertoliveres.bandcamp.com/album/festina-lente"&amp;gt;Festina Lente by Albert Oliveres&amp;lt;/a&amp;gt;